

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 21. 1. 2013

Okresní soud v Lounech

dne 27. 03. 2018



OKRESNÍ SOUD V LOUNECH

Došlo: 28. 11. 2012 Hod.

..... krát příl. kol.



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Mojmíra Putny v právní věci žalobce Ing. M. K. narozeného dne , bytem v , zastoupeného JUDr. J. K. , advokátem se sídlem v , proti žalované AgroZZN, a.s. se sídlem v Rakovníku, V Lubnici č. 2333, IČO 45148082, zastoupené JUDr. E. N. , advokátkou se sídlem v , o odškodnění pracovního úrazu, vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 10 C 201/2007, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. listopadu 2010 č.j. 14 Co 25/2010-88, takto:

I. Dovolání žalované se zamítá.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů dovolacího řízení 15.996,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. J. K. , advokáta se sídlem v .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně) domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 110.274,- Kč s úroky z prodlení, které v žalobě specifikoval. Žalobu odůvodnil tím, že u žalované (její právní předchůdkyně) pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 16.12.1997, naposledy jako provozní náměstek a že ve dnech 15. až 17.9.2006 se (spolu s dalšími dvěma spoluzaměstnanci Ing. K. a Ing. T.) zúčastnil „z rozhodnutí vedení“ 1. sportovních dnů organizovaných společností AGROFERT HOLDING a.s., jehož součástí je i žalovaná. Tyto sportovní hry se konaly v Prostějově a „jejich součástí byly i prezentace, mítinky a společenský program účastníků zemědělské, potravinářské a chemické části holdingu“, kterého se žalobce a jmenovaní spoluzaměstnanci

zúčastnili v den příjezdu. Na tyto činnosti pak následujícího dne 16.9.2006 navazovaly sportovní hry, v rámci nichž nastoupil žalobce společně s Ing. K. [redacted] jako hráč v nohejbalovém turnaji a „během finálového zápasu se zranil, když při dobíhání míče špatně došlápl a utrpěl zlomeninu levé dolní končetiny“. Podle názoru žalobce „šlo v daném případě o pracovní úraz podle ustanovení § 190 a násl. zák. práce“, neboť „sportovní hry byly zasazeny do rámci, který souvisel s plněním pracovních úkolů“, a kromě toho se této pracovní cesty, kterou absolvovali služebním vozem žalované a „Ing. K. [redacted] ji následně vyúčtoval cestovním příkazem“, žalobce „zúčastnil na pokyn žalované, tedy svého zaměstnavatele“. Po žalované, která s ohledem na vyjádření pojišťovny odmítla žalobci poskytnout odškodnění, požadoval na bolestném 3.000,- Kč a na náhradě za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti trvající od 16.9.2006 do 4.12.2006 částku 107.274,- Kč.

Okresní soud v Lounech rozsudkem ze dne 18.9.2009 č.j. 10 C 201/2007-68 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen „nahradit“ žalované na nákladech řízení 36.538,- Kč k rukám advokátky JUDr. E. [redacted] N. [redacted]. Ve věci samé dospěl k závěru, že „žalobcovo vyslání na sportovní hry nebylo plněním pracovních úkolů“. Žalobce sice „byl vyslán zaměstnavatelem služebním vozidlem na základě cestovního příkazu“, avšak „rozhodně na sportovních hrách žalobce neplnil žádné pracovní úkoly“ a ani „případné neoficiální setkání s dalšími účastníky sportovních her nelze hodnotit jako pracovní činnost“. Podle názoru soudu prvního stupně „vydaný cestovní příkaz, vyúčtování cesty jako služební, neopodstatňuje závěr, že se jednalo o pracovní cestu“, když – jak zdůraznil – „je obecným nešvarem zaměstnavatelů, že při sportovních hrách pořádaných pro zaměstnance se poskytují služební vozidla, vydávají se cestovní příkazy, poskytuje se pracovníkům placené pracovní volno, ač sportovní hry nemají žádnou souvislost s pracovní činností a jedná se pouze o zábavu pro zaměstnance“. Vzhledem k uvedenému „soudu nezbylo, než žalobu zamítnout s tím, že sportovní činnost vykonávaná žalobcem, i když v rámci her pořádaných vlastníkem zaměstnavatele, byla pouhou zábavou, nesouvisející s pracovní činností a nemohlo se tak jednat o pracovní úraz“.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 18.11.2010 č.j. 14 Co 25/2010-88 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl, a soudem prvního stupně nařídil „doplnění rozhodnutí o výrok, kterým rozhodne o úroku z prodlení z částky 3.000,- Kč od 15.12.2006 do zaplacení“. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že, ač se správně při svém rozhodování podrobně zabýval otázkou, zda činnost, při níž žalobci vznikla škoda na zdraví, lze považovat za plnění pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru nebo činnost v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů, „zcela pominul, že za plnění pracovních úkolů se podle § 25 odst. 1 nař. vl. č. 108/1994 Sb. považuje též (jiná) činnost konaná na příkaz zaměstnavatele“. Zdůraznil, že zaměstnavatel sice není oprávněn přikázat zaměstnanci činnost, která jde nad rámec sjednaného druhu a místa výkonu sjednané práce, a zaměstnanec není povinen se takovému příkazu podřídit, ovšem, „pokud tak učiní a při výkonu takové činnosti utrpí úraz, nemůže být jeho postavení méně příznivé, než vykonával-li by činnost spadající do druhu a místa výkonu práce podle pracovní smlouvy“. Podle názoru odvolacího soudu tedy „i taková činnost je ve smyslu § 25 odst. 1 nař. vl. činností konanou pro zaměstnavatele, aniž by byl významný důvod či pohnutka zaměstnavatele, který jej k udělení příkazu k takové činnosti vedl, nebo vnitřní vztah zaměstnance k takové činnosti, např. zda tuto činnost přivítal jako zábavu či nutné zlo v zájmu udržení dobrých vztahů s nadřízenými“. Jestliže tedy „v řízení bylo prokázáno, že osoba oprávněná za původní žalovanou jednat v pracovněprávních vztazích žalobci účast na sportovních hrách nařídila a žalobce při činnosti, která nijak z rámce takové akce nevybočila,

utrpěl úraz, stalo se tak při plnění pracovních úkolů, jedná se o pracovní úraz a zaměstnavatel žalobce (nyní žalovaná jako jeho právní nástupce) odpovídá podle § 193 odst. 1 zák. práce žalobci za škodu na zdraví, která mu z pracovního úrazu vznikla“. Případná dobrovolnost účasti na označené akci z pohledu jejího organizátora, který je osobou odlišnou od zaměstnavatele žalobce, nemá podle názoru odvolacího soudu pro posouzení věci „žádný význam“, neboť z hlediska posouzení, zda se jednalo o činnost konanou na příkaz zaměstnavatele, „je významné pouze jednání osob, které byly oprávněny vystupovat v pracovněprávních vztazích vůči žalobci jménem jeho zaměstnavatele“.

Okresní osud v Lounech poté usnesením ze dne 10.5.2011 č.j. 10 C 201/2007-110 řízení „co do příslušenství požadovaného žalobcem uložit zaplatit žalované z částky 3.000,- Kč“ (z důvodu částečného zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu) zastavil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudy obou stupňů 68.473,75 Kč k rukám advokáta JUDr. J. [REDAKCE] K. [REDAKCE].

Proti výše uvedenému rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítala, že podle judikatury dovolacího soudu pro závěr, zda lze činnost zaměstnance konanou na příkaz zaměstnavatele, příp. z podnětu jiných spoluzaměstnanců nebo pouze na základě vlastního rozhodnutí zaměstnance, považovat za plnění pracovních úkolů, „není významný motiv či pohnutka zaměstnance, tj. vzdálenější předpoklady a představy, z nichž jednájí vychází“, nýbrž „rozhodující je vždy, zda z hlediska věcného, místního i časového jde objektivně o činnost konanou pro organizaci (zaměstnavatele)“. Vzhledem k tomu žalovaná „nadále tvrdí, že žalobci nebyla nařízena pracovní cesta“, nýbrž že se žalobce „účastnil cesty jako spolujezdec na základě svého svobodného dobrovolného rozhodnutí k činnosti, která z hlediska věcného, místního a časového nemá a neměla nijakou objektivní souvislost s výkonem práce pro svého zaměstnavatele“. Podle názoru dovolatelky se „jednalo o „společenské setkání zaměstnanců a jejich rodin, v jejich volném čase“, což „prokázala listinnými důkazy a výpovědi organizátora akce v Prostějově“, avšak „odvolací soud se těmito důkazy vůbec při svém rozhodování o změně rozsudku nezabýval“. Žalovaná navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, neboť podle jeho názoru nelze námitky žalované považovat za opodstatněné. O tom, že žalobce dostal od svého nadřízeného příkaz k cestě na sportovní hry, „bylo prováděno poměrně rozsáhlé dokazování, a tudíž skutkový závěr odvolacího soudu spočívá na dostatečném základě“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený měnící rozsudek odvolacího soudu bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci – mimo jiné - zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru dovolatelka nezpochybňuje), že na základě pracovní smlouvy ze dne 16.12.1997 žalobce pracoval u žalované (její právní předchůdkyně), naposledy jako „provozní náměstek“. Ve dnech 15.9.2006 (pátek) do 17.9.2006 (neděle) se na základě „cestovního příkazu“ ze dne 14.9.2006, podepsaného

Ing. S. [redacted] D. [redacted] jako „pracovníkem oprávněným k povolení cesty“, zúčastnil společně s dalšími dvěma spoluzaměstnanci Ing. M. [redacted] K. [redacted] a Ing. T. [redacted] „celoholdingové“ akce nazvané „Sportovní dny AGROFERT“, pořádané ve sportovním areálu hotelu TENNIS CLUB v Prostějově řídící (mateřskou) společností AGROFERT HOLDING a.s. pro (dceřiné) společnosti skupiny (holdingu) AGROFERT, mezi něž patří i žalovaná. Uvedené sportovní akce se jmenovaní zaměstnanci (včetně žalobce) zúčastnili na základě pozvánky, kterou žalovaná obdržela od organizátora akce – ředitele zemědělské divize AGROFERT HOLDING a.s. Ing. J. [redacted] F. [redacted] prostřednictvím elektronické pošty dne 9.5.2006, s tím, že „pro žalovanou byl stanoven POCET ÚČASTNÍKŮ na sportovních dnech DO 3 OSOB“, a současně byl v příloze připojen „předběžný program sportovních dnů“, ve kterém byly pro jednotlivé dny předem naplánovány různé, zejména sportovní aktivity (mj. v pátek 15.9. „zahájení turnajů: tenis, volejbal, nohejbal, squash, bowling“, v sobotu 16.9. „pokračování turnajů“ s vyhlášením konečných výsledků, v neděli 17.9. „golfový turnaj pro držitele zelené karty a golfová akademie pro začátečníky“). Dne 16.9.2006 v 15.20 hodin, kdy podle předem stanoveného programu probíhalo „pokračování turnajů: tenis, volejbal, nohejbal, squash, bowling“, utrpěl žalobce během finálového turnaje v nohejbalu, na který nastoupil spolu s Ing. M. [redacted] K. [redacted] následkem špatného došlápnutí při dobíhání míče úraz – zlomeninu levé dolní končetiny. Žalovaná s ohledem na negativní vyjádření pojišťovny, u níž je ze zákona pojištěna pro případ své odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, odmítla žalobci poskytnout požadované odškodnění s odůvodněním, že v daném případě nejde o pracovní úraz, za který by nesl odpovědnost zaměstnavatel.

Za tohoto skutkového stavu bylo pro posouzení věci (jejího základu) především významné, zda činnost, při které žalobce utrpěl poškození zdraví (úraz), lze považovat za plnění jeho pracovních úkolů u žalované (její právní předchůdkyně) nebo zda touto činností žalobce pracovní úkoly neplnil.

Tuto právní otázku je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že k úrazu žalobce došlo dne 16.9.2006 – podle v té době platných právních předpisů, a to zejména podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.12.2006, tj. přede dnem, než byl zrušen zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb.) - dále jen „zák. práce“, a podle nařízení vlády č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony, ve znění účinném do 31.12.2006 (tj. přede dnem, než bylo zrušeno zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce) - dále jen „nařízení vlády“.

Podle ustanovení § 190 odst.1 zák. práce došlo-li u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou zaměstnavatel, u něhož byl zaměstnanec v době úrazu v pracovním poměru.

Podle ustanovení § 25 odst. 1 nařízení vlády plněním pracovních úkolů je výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty.

Z uvedené legální definice vyplývá, že za plnění pracovních úkolů je vždy považována – vedle výkonu pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru - též (jakákoliv) jiná činnost konaná přímo na příkaz zaměstnavatele (resp. příslušného vedoucího

zaměstnance, je-li zaměstnavatel právnickou osobu), tj. bez ohledu na to, zda tato činnost spadá do rámce druhu a místa výkonu sjednané práce či nikoli. Uvedené je odůvodněno tím, že zaměstnavatel je sice oprávněn (s výjimkami uvedenými v ustanovení § 37 a 38 zák. práce) od zaměstnance vyžadovat jen takové pracovní úkony, které spadají do rámce druhu a místa výkonu sjednané práce; nemůže tedy platně vydávat příkazy (pokyny), které by byly v rozporu s obsahem pracovní smlouvy. Vydá-li však zaměstnavatel přesto příkaz (pokyn), který je v rozporu s obsahem pracovní smlouvy, není zaměstnanec povinen takový příkaz uposlechnout; podrobí-li se však takovému příkazu a při výkonu nařízené činnosti utrpí úraz, jeho postavení – jak správně v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí odvolací soud – není (nemělo by být) méně příznivé, než vykonával-li by činnost spadající do rámce druhu a místa výkonu práce podle pracovní smlouvy. Pro závěr, zda lze takto pojatou činnost zaměstnance považovat za plnění pracovních úkolů ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 nařízení vlády, přitom není významný motiv, či pohnutka zaměstnance, tj. vzdálenější předpoklady a představy, z nichž jednající vychází, nýbrž rozhodující je, jak zdůrazňuje též sama dovolatelka, zda z hlediska místního, časového a především věcného (vnitřního účelového) jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.1.2003 sp. zn. 21 Cdo 454/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura ročník 2003, poř. č. 79, na který v projednávané věci poukazuje rovněž odvolací soud).

Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že, i když sportovní činnost, při níž žalobce dne 16.9.2006 utrpěl úraz, zřejmě nebyla výkonem jeho pracovních povinností vyplývajících z pracovní smlouvy (ani s nimi nijak nesouvisela), přesto – jak správně uvažoval rovněž odvolací soud – není vyloučeno, aby tato činnost, která „nevybočila“ z rámce oficiálního programu „Sportovních dnů AGROFERT“, byla posouzena jako plnění pracovních úkolů za předpokladu, že ji žalobce konal na příkaz (pokyn) zaměstnavatele – žalované (její právní předchůdkyně), resp. vedoucího zaměstnance zaměstnavatele, který vůči němu (jinak) měl oprávnění stanovit a ukládat mu pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jeho práci a dávat mu k tomuto účelu závazné pokyny (srov. § 9 odst. 3 zák. práce), a z objektivního hlediska by se tak jednalo o činnost konanou ve prospěch zaměstnavatele.

Závěr, jaký odvolací soud v této souvislosti učinil [že „žalobci byla účast na sportovních hrách jeho zaměstnavatelem nařízena“], představuje skutkové zjištění soudu. Jedná se o výsledek dokazování (hodnocení důkazů), při němž soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a přihlíží přitom pečlivě ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srov. § 132 o.s.ř.). I když žalovaná uvedla, že dovolání podává proto, že napadený rozsudek odvolacího soudu „spočívá na nesprávném právním posouzení věci“, tedy z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst.2 písm. b) o.s.ř., z obsahu samotného dovolání (z vylíčení důvodů dovolání) vyplývá, že dovolatelka napadá rovněž dotčený skutkový závěr odvolacího soudu a nesouhlasí s postupem, jakým k němu dospěl; žalovaná tedy uplatňuje rovněž dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. Protože soud každý procesní úkon účastníka (tedy i vymezení dovolacího důvodu) posuzuje především podle jeho obsahu, i když byl nesprávně označen (srov. též § 41 odst. 2 o.s.ř.), přezkoumal dovolací soud rozsudek odvolacího soudu s ohledem na obsah dovolání také z hlediska dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. (a tak je tomu v projednávané věci), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování provedené před odvolacím soudem.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho

skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu se podává, že skutkový závěr o tom, že „žalobci byla účast na sportovních hrách nařízena jeho zaměstnavatelem“, resp. jeho přímým nadřízeným, který „vůči žalobci vykonával práva a povinnosti vyplývající z jeho pracovního poměru u žalované“, odvolací soud učinil z výsledků dokazování (především z výpovědi svědků – přímého nadřízeného žalobce Ing. S. [redacted] D. [redacted] a spoluzaměstnance žalobce Ing. M. [redacted] K. [redacted], a listinného důkazu – „cestovního příkazu“ ze dne 14.9.2006 s „účelem cesty SPORTOVNÍ HRY AGROFERT“, podepsaného Ing. S. [redacted] D. [redacted]), které zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o.s.ř. a náležitě vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Odvolací soud důvodně považoval za prokázané ty skutečnosti, které vyplynuly z výpovědi svědka Ing. S. [redacted] D. [redacted] (o tom, že „vydal vybraným zaměstnancům k cestě na sportovní hry příkaz“), jehož „skutkovou verzi potvrdil“ i svědek Ing. M. [redacted] K. [redacted] a rovněž řádně zdůvodnil, proč věrohodnost výpovědi těchto svědků „nebyla v řízení relevantním způsobem zpochybněna“. Stejně tak nelze odvolacímu soudu důvodně vytýkat, že z hlediska napadeného skutkového závěru nepovažoval za významné skutečnosti zjištěné z „článku o průběhu sportovních her publikovaného v časopisu Agrofert magazín z prosince 2006“ a z výpovědi svědka – „organizátora akce“ a tehdejšího ředitele zemědělské divize AGROFERT HOLDING a.s. Ing. J. [redacted] F. [redacted], který „byl osobou odlišnou od zaměstnavatele žalobce“, „byl zaměstnán u jiné právnické osoby, a nemohl tak vůči žalobci vykonávat práva a povinnosti z jeho pracovního poměru u žalované“. Protože ostatní důkazy v tomto směru nepřinesly pro rozhodnutí věci podstatné poznatky, mají výše uvedená skutková zjištění odvolacího soudu oporu v provedeném dokazování; z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu je zřejmé, že odvolací soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti logický rozpor, popřípadě že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř.

Jestliže zůstal přes námitky dovolatelky nezpochybněn skutkový závěr odvolacího soudu o tom, že „žalobci byla účast na sportovních hrách jeho zaměstnavatelem nařízena“, je správný i závěr odvolacího soudu o tom, že činnost, při které žalobce dne 16.9.2006 utrpěl poškození zdraví (úraz), lze považovat za plnění jeho pracovních úkolů, a že proto uvedeného dne žalobce utrpěl pracovní úraz, za jehož odškodnění odpovídá žalovaná.

Z uvedeného vyplývá, že napadený měnící rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst.1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

V dovolacím řízení vznikly žalobci náklady, které spočívají v odměně za zastupování advokátem ve výši 13.030,- Kč [srov. § 3 odst.1 bod 4, § 10 odst. 3 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č.110/2004 Sb., č. 617/2004 Sb. a č. 277/2006 Sb.] a v paušální částce náhrad výdajů za jeden úkon právní služby ve výši

300,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb., č. 618/2004 Sb. a č. 276/2006 Sb.) tedy celkem ve výši 13.330,- Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce advokát JUDr. J. K. osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení, které žalobci za dovolacího řízení vznikly, vedle odměny za zastupování advokátem a paušální částky náhrad výdajů rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty určená z odměny za zastupování, z náhrad a z jejích hotových výdajů (srov. § 137 odst. 1 a 3 a § 151 odst. 2 větu druhou o.s.ř.) podle sazby daně z přidané hodnoty [20% - srov. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty], tedy částka 2.666,- Kč. Protože dovolání žalované bylo zamítnuto, dovolací soud jí podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. uložil, aby tyto náklady žalobci nahradila. Náhradu nákladů dovolacího řízení v celkové výši 15.996,- Kč je žalovaná povinna ve smyslu ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř. zaplatit k rukám advokáta, který žalobce v tomto řízení zastupoval.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 20. listopadu 2012

JUDr. Zdeněk N o v o t n ý, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jitka Trávníčková

